

Arrest

nr. 231 875 van 28 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren in Valencia. U woonde er samen met uw moeder en uw zussen.

U behaalde uw masterdiploma Marketing aan de universiteit Jose Antonio Paise in Valencia. U werkte tien jaar lang bij het bedrijf Servo Pharma. Op 17 maart 2017 werd uw contract stopgezet.

In 2012 deed u tweemaal mee met een verkiezingsmars.

Na uw vertrek uit Venezuela werd uw neef vermoord door personen die zijn zaak overvielen.

U verliet Venezuela op 9 mei 2017, omdat u niet meer kon werken en u uw familie wilde helpen. U verbleef een jaar en twee maanden in de Dominicaanse Republiek. U verbleef er bij uw Venezolaanse vriendin. U werkte er in twee bedrijven. Op 6 juni 2018 verliet u de Dominicaanse Republiek door de lage lonen, hoge kosten en omdat u er niet legaal verbleef. U nam rechtstreeks een vlucht van de Dominicaanse Republiek tot Brussel. Uw plan was om verder te reizen naar Portugal. U had een vliegticket om op 7 juni 2018 van Brussel naar Portugal te reizen.

U kwam aan in België op 7 juni 2018. U werd opgesloten in het gesloten centrum van Caricole omdat u niet in het bezit was van documenten die uw voorgenomen verblijf in Portugal en de verblijfsomstandigheden staafden. U diende diezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw “persoonlijk vrees voor vervolging” in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verwees immers enkel naar de algemene situatie in Venezuela.

Ten eerste werd vastgesteld dat u uw land niet heeft verlaten omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging.

U besloot om Venezuela te verlaten toen u niet meer kon werken en u uw familie wou helpen.(CGVS, p8) U besloot op het voorstel van uw vriendin in te gaan en haar te vervoegen in de Dominicaanse Republiek.(CGVS, p9)

Gevraagd naar het ergste wat u hebt meegemaakt in Venezuela, verwees u naar het verliezen van uw werk en het moeten achterlaten van uw familie bij uw vertrek.(CGVS, p10)

*U had nooit problemen met de autoriteiten van uw land.(CGVS, p9) U nam tweemaal deel aan een verkiezingsmars in 2012, maar u verklaarde dat u hierdoor **nooit problemen had**.(CGVS, p9) Tijdens uw reisweg had u **geen problemen**. Er werden u aan de douane in Venezuela een paar vragen gesteld toen u reisde naar de Dominicaanse Republiek. U vertelde dat u als toerist reisde en kon verder reizen.(CGVS, p8)*

De aangehaalde feiten die geen 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Conventie van Genève constitueren. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat uw asielmotieven enkel betrekking hebben op de algemene situatie in uw land.

Ook aan de autoriteiten in Zaventem bij aankomst in België verklaarde u enkel vaag en algemeen de “burgeroorlog” in uw land te zijn ontvlucht.(zie administratief dossier)

Ook uw familieleden, met name neven en nichten, die Venezuela verlieten, deden dit omwille van de algemene situatie.(CGVS, p5 en p9) *U dacht dat een familielid een verzoek tot internationale bescherming had ingediend en dacht dat hij bescherming had gekregen, maar u wist niet op basis van welke problemen hij deze zou kunnen gekregen hebben.(CGVS, p11) U heeft geen familieleden die politiek actief zijn, noch voor de overheid werken.(CGVS, p9) U verklaarde dat u de enige bent die uw familie op dit moment kan helpen.(CGVS, p11)*

Ook uit uw verklaringen over de situatie van uw familie nadat u het land verliet blijkt dat uw familie enkel algemene, transport- en medische problemen hebben.(CGVS, p7)

U verwees ook naar de moord op uw neef door een paar “asociale” personen die zijn zaak wouden bestellen, na uw vertrek uit Venezuela.(CGVS, p10) Er is geen aanwijzing dat u hierdoor een vrees voor vervolging zou lopen. Bovendien verklaarde u zelf dat de ouders “in heet rond” schoten, wat er op duidt dat uw neef niets specifiek geïndiceerd zou zijn. Het hoofddoel bleek om de zaak te bestellen.

Ten tweede, blijkt uit uw verklaringen dat u geen vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Venezuela.

U gaf aan dat u niet kan terugkeren naar Venezuela omwille van de situatie van uw familie die daar verblijft. U verwees hierbij naar de precaire toestand wat betreft voedsel, medicijnen, werk en transport.(CGVS, p2) Bij terugkeer zou u in een “zware depressie” geraken omdat u geen werk zou hebben.(CGVS, p8) Gevraagd naar andere redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Venezuela verwees u naar de algemene toestand van uw land.(CGVS, p2 en p9) Gevraagd hoe deze algemene situatie een impact op u heeft, verklaarde u dat uw toekomst is “afgeblokt”. Hierbij verwees u naar de gebrekkige werkgelegenheid, de beperkte mogelijkheid om een huis te hebben en een gezin te stichten en de onzekerheid.(CGVS, p9) **Deze redenen zijn allen gelinkt aan de algemene situatie van Venezuela en houden geen persoonlijke vrees voor vervolging in noodzakelijk voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.**

Gevraagd naar een persoonlijke vervolging en verhoogd risico, verwees u naar het feit dat mensen zouden denken dat u geld hebt doordat u naar het buitenland reisde en u hierdoor zou kunnen worden ontvoerd of vermoord. U stelde dat er “collectieve groepen” zijn die zich bezig houden met alle personen in het oog te houden en na te gaan of hun sociale en economische situatie al dan niet evolueert. Gevraagd of u mensen kende die problemen hadden omdat ze zijn teruggekeerd, antwoordde u van niet. Gevraagd hoe u dan wist dat u problemen zou hebben bij terugkeer, verwees u naar bestaande statistieken en wat er zich de laatste jaren “allemaal heeft voorgedaan”. (CGVS, p10) Gevraagd naar andere persoonlijke risico's die u bij terugkeer zou kunnen hebben, verklaarde u dat u dat niet kon zeggen en dat het teveel van het toeval afhankelijk is.(CGVS, p10) **Hieruit kan worden besloten dat u wederom geen persoonlijke vrees voor vervolging hebt omwille van het feit dat u naar het buitenland bent gereisd. U baseert zich immers enkel om algemene informatie en toont hierdoor niet aan een persoonlijk risico te hebben.** Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van “collectieve groepen” of de overheid stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat men u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Pas nadat uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u geen (verplichte) vaderlandskaat in Venezuela kon of wilde aanvragen, verklaarde u dat het een controlemiddel is van de overheid. Gevraagd wat de overheid van u zou kunnen zien, verwees u naar uw bankrekening en –verrichtingen. Gevraagd naar het gevaar hiervan voor u, legde u uit dat ze zo zouden kunnen zien dat u de regering niet zou steunen. Gevraagd hoe ze zouden kunnen zien dat u de regering niet steunt, verwees u vaag en hypothetisch naar “alles wat je nog zou kunnen doen” en de aankopen die buiten het “getekende circuit” verlopen. Gevraagd naar een specifiek voorbeeld in uw geval, verwees u wederom in het algemeen naar “alle economische transacties in het dagelijkse leven”. Verder stelde u dat de overheid zou zien als men iets zou kopen zonder het gebruik van de vaderlandskaat. Gevraagd of u dan problemen zou hebben als u die kaart zou gebruiken, antwoordde u van niet.(CGVS, p12) Eerder had u verklaard dat u de kaart niet had omdat u Venezuela al had verlaten toen de kaart verplicht werd.(CGVS, p6)

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Venezuela zo een kaart zou kunnen verkrijgen (CGVS, p6) en dat u hierdoor geen problemen zou hebben. U verklaarde eveneens nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten en niet politiek actief te zijn (CGVS, p9) waardoor het niet aannemelijk is dat u zou worden geïmigreerd of vervolgd omwille van het al dan niet hebben van dergelijke vaderlandskaat.

Hieruit wordt geconcludeerd dat u Venezuela niet verliet omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging, noch dat u bij terugkeer dergelijke vrees zou hebben.

Ten derde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door

artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw profiel blijkt immers dat u steeds een manier hebt gevonden om een inkomen te hebben. Bovendien bent u universitair geschoold. U behaalde uw masterdiploma Marketing aan de universiteit Jose Antonio Paise in Valencia. U kon uw studies betalen doordat u naast uw studies bijverdiende. U werkte daarna gedurende tien jaar in het logistiekbedrijf Servo Farma tot 17 maart 2017. U ontving uw loon regelmatig.(CGVS, p8) U onderhield met uw loon uw moeder en zussen.(CGVS, p5) Het werk werd opgezegd met wederzijdse toestemming na onderhandelingen.(CGVS, p8) U kreeg van het bedrijf als afscheidscadeau een televisietoestel.(CGVS, p6) Twee maanden later verliet u Venezuela en besloot u in de Dominicaanse Republiek te werken.(CGVS, p3-4) U bekostigde uw eigen paspoort en uw reis naar de Dominicaanse Republiek.(CGVS, p7 en p9)

Het huis waar u in woonde was eigendom van uw familie.(CGVS, p3) Uw zus kreeg nog in 2016 een loon.(zie groene map in administratief dossier) De echtgenoot van uw zus werkt.(CGVS, p8) Uw moeder kreeg nog een loon tot 2014.(zie groene map in administratief dossier) Uw ouders verloren hun werk,(CGVS, p4) maar uw vader krijgt pensioen.(zie groene map in administratief dossier en CGVS, p5) Hij stopte met werken toen het voertuig, die u hem uitleende, beschadigd werd door een overstroming in 2016. Jullie verkochten het beschadigde voertuig. Uw familieleden hebben vaderlandskarten (carnet di la patria) waarmee ze recht hebben op voedsel die de overheid bedeeft.(CGVS, p5-6) Uw moeder zou een te hoge bloeddruk hebben, maar uw neef uit Colombia verschaft haar medicijnen. Af en toe gaat uw moeder naar een privéziekenhuis.(CGVS, p10) Hieruit wordt geconcludeerd dat uw familie in staat is om uw moeder regelmatig medisch te laten verzorgen en behandelen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen.

Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit uw verklaringen bleek echter nergens dat u een verhoogd risico zou lopen, ook al zou uw neef vermoord zijn door overvallers.(zie hierboven) Verder had u (of uw familie) zelf nooit problemen met bendes of de autoriteiten en werden u of uw familie nooit bedreigd.(CGVS, p6) U verwees enkel op vage en algemene wijze naar een groep mensen die rondhing in de wijk en families bedreigen.

Betreffende de u voorgelegde documenten stelt het CGVS het volgende vast:

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U diende verschillende identiteitsdocumenten in, samen met foto's en een kopie van een tweet, loonafschriften van u en uw moeder, pensioenafschrift van uw vader, vaderlandkaarten van uw familieleden.(zie blauwe map in het administratief dossier) Uw identiteit noch uw financiële situatie worden betwist door het CGVS. Over de foto's verklaarde u dat u wou aantonen dat er amper voedsel is in uw huis. Met de foto's van uw familieleden wou u hun gewichtsverlies aantonen. Met de foto's van uw voertuig wou u aantonen dat het voertuig beschadigd was na een overstroming.(CGVS, p5-6) Met de tweet wou u aantonen dat er in het algemeen bendes diefstal plegen om aan voedsel te geraken.(CGVS, p6) De gebeurtenissen en situaties vastgelegd op de foto's en de tweet worden niet in twijfel getrokken en veranderen niets aan voorgaande.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U verwees immers enkel naar de algemene situatie, en toont op geen enkele manier aan dat u een persoonlijk en verhoogd risico loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 december 2018 in een enig middel een schending aan van "schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor Mensenrechten (hierna: EVRM), schending van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet".

Verzoekster geeft een korte theoretische uiteenzetting aangaande artikel 3 van het EVRM en verwijst naar rechtspraak van het EHRM: het arrest "M.S.S. t. België en Griekenland", het arrest "Cruz Varas t. Zweden", het arrest "Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk", het arrest "J.K. t. Zweden" en "X t. Zwitserland".

Verzoekster stelt dat “zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omwille van de algemene humanitaire situatie, doch tevens omwille van het aanhoudende geweld van de ‘collectivos’.” Zij geeft tevens aan “tegenstander te zijn van het systeem van de vaderlandskaarten, gelet op de verregaande inbreuk van de privacy, hetgeen een vernederende behandeling inhoudt.”

Verzoekster meent dat verweerder “in de mist gaat en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico met zich mee brengt op een schending van artikel 3 van het EVRM.”. Verzoekster betoogt dat verweerder in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beide elementen van het relaas van verzoekster diende te beoordelen op basis van het reële risico dat deze problemen met zich mee zouden brengen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster voert aan dat verweerder bij de beoordeling van de socio-economische situatie geheel afgaat op “haar buikgevoel, de verklaringen van verzoekster en het COI Focus ‘Venezuela: situation sécuritaire’ van 20 april 2018”. Verzoekster wijst op het “arrest Sufi en Elmi t. Groot-Brittannië”.

Ze stelt dat “de huidige humanitaire crisis niet louter het gevolg is van de armoede, of van klimaatswijzigingen, doch dat de huidige president Maduro hier mee aan de oorzaak ligt”, hierbij verwijzend naar het rapport van International Crisis Group “How to Respond to Venezuela’s Humanitarian Emergency” van 25 september 2018. Verzoekster betoogt dat verweerder diende te controleren of verzoekster in de mogelijkheid is aan haar basisbehoeften te voldoen en het vooruitzicht om hier binnen redelijke termijn verbetering in te verkrijgen. Zij wijst erop dat verweerder hierbij niet enkel rekening dient te houden met haar eigen landeninformatie en de verklaringen en documenten van verzoekster, doch tevens met toonaangevende landenrapporten van internationale organisaties en actuele landeninformatie. Verzoekster voert aan dat verweerder hier immers toe gehouden is, gelet op het artikel 3 van het EVRM en op het artikel 10 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU. Uit voorliggend dossier kan volgens verzoekster niet blijken dat verweerder voldaan heeft aan deze verplichting, daar zij slechts steunt op haar COI Focus van 20 april 2018. Verzoekster benadrukt dat de situatie te Venezuela dermate volatiel is en dat het noodzakelijk is een zeer actuele opvolging van de humanitaire situatie in rekening te brengen bij de beoordeling van het dossier, temeer daar verwerende partij dient na te gaan of verzoekster heden in de mogelijkheid is aan haar basisbehoeften te voldoen en niet van 20 april 2018.

Teneinde de Raad bij te staan in de controle van up-to-date en relevante informatie verwijst verzoekster naar de volgende landeninformatie en nieuwsartikelen: International Crisis Group (ICG) “Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict” van 31 mei 2018; Office of the High Commissioner of Human Rights “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”, juni 2018; Amnesty International “Urgent measures : Venezuelans need international protection” van 3 september 2018; ICG - International Crisis Group “How to Respond to Venezuela’s Humanitarian Emergency” van 25 september 2018; United Kingdom “Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela” van 16 juli 2018; Konrad-Adenauer-Stiftung “Die vergessene Krise” van december 2018; Susan Schulman, IRINNews “Hunger and survival in Venezuela: ‘Malnutrition is the mother of the whole problem’” van 21 november 2018.

Verzoekster stelt dat verweerder grondig de mist in gaat door onvoldoende de gehele verklaringen van verzoekster in rekening te brengen en deze naast de bestaande en actuele landeninformatie te leggen. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten op 9 mei 2017 en geeft aan dat het op dat ogenblik mogelijks haalbaar was een nieuwe tewerkstelling te vinden, doch dat blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat dit reeds zeer moeilijk was. Verzoekster wijst erop dat heden uit de landeninformatie blijkt dat “ook personen met een universitair diploma nauwelijks tewerkstelling vinden en dat zij bovendien, indien zij tewerkstelling vinden, vaak nog steeds afhankelijk zijn van anderen, daar hun loon ontoereikend is” (Konrad-Adenauer-Stiftung “Die vergessene Krise” van december 2018).

Verzoekster stelt inderdaad dat haar werk werd opgezegd met wederzijdse toestemming, doch wijst op volgende passage uit haar persoonlijk onderhoud: “Kunt u mij dat eens uitleggen. Daarnet begreep ik dat het via wederzijdse instemming was? Dus officieel wel. Ze leggen je uit dat je voor een bepaalde tijd geen bevordering kan krijgen en ook geen salarisverhoging. En dan begint er een onderhandeling. Als je er dan mee instemt om op te stappen, dan betalen ze je iets meer uit dan dat ze normaalgezien zouden geven. Wanneer je moet vertrekken. (...) Zou u daar terug kunnen werken stel dat u terug zou gaan? Nee nee, ten overstaan van de normale 100% werkt het bedrijf nu maar op 20% van zijn capaciteit.”. Verzoekster betoogt dat “verwerende partij op zeer onzorgvuldige wijze heeft nagelaten deze informatie in rekening te brengen”.

Verzoekster wijst er verder op dat het gegeven dat ze bij haar vertrek een televisie kreeg, geheel irrelevant is, *“daar zij deze diende te verkopen teneinde voedsel te kunnen kopen”* en dat *“bovendien niet langer waarde wordt gehecht aan televisietoestellen”*, hierbij verwijzend naar het artikel van Susan Schulman, IRINNews *“Hunger and survival in Venezuela: ‘Malnutrition is the mother of the whole problem’* van 21 november 2018. Zij betoogt verder dat het gegeven dat *“verwerende partij overigens meent te kunnen stellen dat zij haar eigen reis bekostigde”*, flagrant in strijd is met haar verklaringen, nu zij stelt: *“hoe bent u gereisd na de Dom? Mijn nicht en kozijn die in Portugal wonen hebben mij het geld daarvoor geleend omdat ze ook zagen wat de situatie in de Dom Rep was. (...) heeft u zelf ook een deel betaald? Nee, dat is door mijn kozijnen betaald.”* Verzoekster betoogt verder dat het besluit dat haar *“familie welgesteld is, daar de zus van verzoekster een loon ontving tot 2016 (!) en de moeder tot 2014(!)”* niet langer relevant is, gezien we heden nagenoeg 2019 zien. Wat betreft haar vaders pensioen betoogt verzoekster dat verweerder hierbij nalaat *“in rekening te brengen dat deze staatspensioenen niet langer voldoende zijn”*. (The Guardian *“Life ‘s a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent”* van 25 juli 2018). Verzoekster betoogt verder dat het gegeven dat haar familie *“een vaderlandkaart heeft, waarmee zij recht hebben op voedsel”* tevens niet kan aantonen dat *“verzoekster wel gesteld is, dan wel toegang heeft tot voedsel”*. Verzoekster benadrukt dat de *“kwaliteit en frequentie van de CLAP-dozen”* immers onvoldoende is *“om te spreken van toegang tot het recht op voedsel”* (Susan Schulman, IRINNews *“Hunger and survival in Venezuela: ‘Malnutrition is the mother of the whole problem’* van 21 november 2018). Verzoekster wijst erop dat dit tevens uit haar verklaringen kan blijken: *“heeft uw familie altijd eten kunnen krijgen met die vaderlandkaart waar u het over had? Niet altijd. wanneer niet? Sinds de uitgifte van die kaart heeft enkel mijn moeder een voedseldoos op grond daarvan en dan nog maar 1 keer.”* Verzoekster wijst erop dat verweerder ook dit op zeer willekeurige wijze naast zich neer gelegd heeft.

Verzoekster verwijst overigens naar de volgende nieuwsartikelen, dewelke duidelijk de problematiek weergeven: UNDispatch *“The crisis in Venezuela is in desperate need of international attention”*, 6 juni 2018; The Guardian *“Life ‘s a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent”* van 25 juli 2018; Reuters *“Hospital scrap surgeries, Venezuelans forgo showers as tops run dry”* van 15 augustus 2018; CNBC *“Venezuela ‘s massive currency devaluation is a ‘scam ‘ - and does ‘nothing‘ to ease its economic crisis, analysts say”* van 20 augustus 2018; VRT *“Er rot iets in de staat Venezuela : 5 antwoorden over de huidige crisis”* van 22 augustus 2018; Refugees Deeply, Luisa Feline Freier *“Why Latin America should recognize Venezuelans as refugees”* van 28 september 2018; USA Today *“Fleeing Venezuela, migrants flood Colombia amid region’s worst humanitarian crisis in decades”* van 20 november 2018.

Verzoekster betoogt dat hieruit blijkt dat de huidige humanitaire situatie bijzonder volatiel en ernstig is en dat hieruit overigens duidelijk kan blijken dat *“de huidige humanitaire crisis in Venezuela niet te wijten is aan een algemene armoede in het land, doch dat deze crisis rechtstreeks, dan wel onrechtstreeks veroorzaakt wordt door de overheid en de president”*. Ze voert aan dat *“verwerende partij derhalve moet nagaan of verzoekster in de mogelijkheid zou zijn in haar basisvoorzieningen te voorzien bij een terugkeer naar haar land van herkomst”* en stelt dat uit bovenstaande informatie blijkt dat dit niet het geval is: *“verzoekster heeft geen tewerkstelling te Venezuela, en zelfs als zij tewerk gesteld was, had zij niet voldoende inkomen om in haar onderhoud te voorzien, gelet op de hyperinflatie. Verzoekster heeft geen toegang tot de nodige hygiëne. Gelet op haar geslacht zal zij tevens kwetsbaar zijn voor onmenselijke en vernederende behandeling.”*

Verzoekster geeft nog aan dat uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de overheid van Venezuela geen buitenlandse steun wenst te ontvangen en de humanitaire crisis voorstelt als zijnde ‘fake news’ uit het buitenland en dat een verbetering van de humanitaire situatie in Venezuela binnen een redelijke termijn er derhalve voorlopig niet zit aan te komen. Ze stelt dat *“de huidige humanitaire situatie te Venezuela wel degelijk van uitzonderlijke aard is die het gevolg is van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet- overheidsactoren) en gepaard gaat met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij het vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn een relevante afweging uitmaakt”*.

Wat betreft de veiligheidssituatie voert verzoekster aan dat verweerder zich niet op actuele landeninformatie heeft gebaseerd. Zij verwijst ter beoordeling hiervan overigens naar het recente rapport dat werd opgesteld door Amnesty International in september 2018 (Amnesty International *“This is no way to live: Public Security and Right to life in Venezuela”* van 20 september 2018) en dat verzoekster derhalve, zoals reeds eerder werd aangetoond, een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van blind geweld in Venezuela.

Verzoekster stelt dat ze zich ervan bewust is dat “de huidige situatie in Venezuela heden geen nationaal, dan wel internationaal gewapend conflict betreft zoals voorgeschreven in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch meent dat deze situatie onderzocht dient te worden onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.”. Ze wijst erop dat ze immers “niet in de mogelijkheid is bescherming te verkrijgen van de Venezuelaanse autoriteiten” (Amnesty International “This is no way to live : Public Security and Right to life in Venezuela” van 20 september 2018).

Verzoekster voert aan dat ze derhalve “een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst”.

In hoofdorde wordt gevraagd “de betwiste beslissing van het Commissariaat-generaal dd. 27/11/2018 te hervormen en aldus verzoekster in hoofdorde de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen.

In ondergeschikte orde verzoekster de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

In uiterst geschikte orde vraagt verzoekster een annulatie van de bestreden beslissing met een verwijzing naar het CGVS teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.”.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 21 november 2019 voegt verweerder volgende stukken:

“- COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018

- Venezuela. Situational update and 2019 outlook

- Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)

- Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)

- 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)

- AI-Venezuela 2017-2018

- The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)

- Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)

- Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)

- The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)

- Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)

- Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)”.

Verder wordt in de nota verwezen naar de URL's van volgende rapporten :

de COI Focus Venezuela: “Situation Sécuritaire” van 4 april 2019, beschikbaar op “https://www.eg.vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf” of op “<https://www.cgvs.be/nl/>”; de COI Focus Venezuela: “Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, beschikbaar op “https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf” of op “<https://www.cavs.be/nl/>”. Ook wordt verwezen naar de COI Focus Venezuela: “Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart Venezuela te hebben verlaten omdat zij er niet meer kon werken en zij haar familie wilde helpen (notities van het persoonlijk onderhoud van 8 oktober 2018 (hierna: notities), p. 8). Verzoekster verwees tevens naar de algemene toestand in Venezuela (notities, p. 9).

2.4.2. Verzoekster werkte meer dan 10 jaar lang bij Servofarma in Venezuela tot 17 maart 2017 en vertrok op 9 mei 2017 naar Dominicaanse Republiek, waar ze een jaar en twee maanden verbleef voor ze naar Europa reisde (notities, p. 3). Ze verklaarde dat ze van 2012 tot 2017 aan de universiteit José Antonio Paise in Valencia studeerde en er een masterdiploma Marketing behaalde (notities, p. 3).

2.4.3. Verzoekster verwees naar het verliezen van haar werk en het moeten achterlaten van haar familie bij haar vertrek als het ergste dat ze in Venezuela heeft meegemaakt (notities, p. 10). Verzoekster verklaarde dat ze nooit problemen had met de autoriteiten van haar land (notities, p. 9). Ze gaf aan dat ze tweemaal deelnam aan een verkiezingsmars in 2012, maar dat ze hierdoor nooit problemen had (notities, p. 9). Ook bij haar vertrek uit Venezuela kende verzoekster geen problemen. Zo verklaarde ze dat haar een paar vragen gesteld werden aan de douane in Venezuela toen ze naar de Dominicaanse Republiek reisde, maar dat ze vertelde dat ze als toerist reisde en verder kon reizen (notities, p. 8).

2.4.4. Aan de autoriteiten in Zaventem bij aankomst in België verklaarde verzoekster dat ze de burgeroorlog in haar land was ontvlucht (Verslag aanvraag internationale bescherming). Ze voegde eraan toe dat ze aanvankelijk naar Portugal wilde doorreizen om er werk te zoeken, zich te vestigen en een beter leven uit te bouwen, maar, nu haar de toegang tot het grondgezegd ontzegd werd, ze een verzoek om internationale bescherming wil doen (Verslag aanvraag internationale bescherming).

2.4.5. Uit verzoeksters verklaringen blijkt nog dat ook haar familieleden, met name neven en nichten, die Venezuela verlieten, dit deden omwille van de algemene situatie (notities, p. 5, p. 9) en dat ze geen familieleden heeft die politiek actief zijn of voor de overheid werken (notities, p. 9). Verzoekster dacht (*“als ik mij niet vergis”*) dat een familielid een verzoek om internationale bescherming had ingediend en dat hij bescherming had gekregen, doch legde hiervan geen begin van bewijs neer en kon niet duiden op basis van welke problemen hij deze zou kunnen gekregen hebben (notities, p. 11). Verzoekster verklaarde dat zij de enige is die haar familie op dit moment kan helpen (notities, p. 11). Uit haar verklaringen over de situatie van haar familie nadat verzoekster het land verliet komt naar voor dat haar familie algemene, transport- en medische problemen hebben (notities, p. 7).

2.4.6. Wat betreft de moord op verzoeksters neef door een paar *“asociale”* personen die een handelszaak wouden bestellen, dient opgemerkt dat deze na verzoeksters vertrek plaatsvond (notities, p. 10) en dat er geen enkele aanwijzing is dat verzoekster hierdoor problemen zou kennen of dit maar iets met haar te maken heeft. Dit klemt te meer nu verzoekster zelf aangaf dat de daders in het rond schoten (*“Hij bevond zich in een handelszaak. Daar zijn een paar asociële personages binnengedrongen om de zaak te bestellen. En die zijn beginnen in het rond schieten.”*, notities, p. 10), wat erop wijst dat ook verzoeksters neef niet specifiek gevisieerd werd. Er kan hieruit worden vastgesteld dat verzoeksters neef werd vermoord in het kader van een overval.

2.4.7. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde feiten – het verliezen van haar werk en de algemene situatie in Venezuela – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdelinge immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

2.4.8. Verder betoogde verzoekster dat mensen zouden denken dat ze bemiddeld is doordat ze naar het buitenland reisde en dat ze hierdoor zou kunnen worden ontvoerd of vermoord (*“Dus jammer genoeg als je vanuit V naar het buitenland reist of rondreist in de wereld dan denken ze datje geld hebt.”*, *“Wat zou er dan kunnen gebeuren als ze denken dat u geld hebt?”*, *“In V wordt er gepraat van ontvoeringen moordpartijen.”*, notities, p. 10). Verzoekster kan echter niet concretiseren wie haar dan zou viseren (*“Wie zou u dan ontvoeren of vermoorden?”*, *“Ik kan u persoonlijk geen namen noemen. Maar zoals gezegd. Er bestaan collectieve groepen met mensen die zich bezig houden met dat allemaal in het oog te houden met na te gaan of iemand zijn sociale en economische situatie al dan niet evolueert.”*, notities, p. 10). Voorts stelde verzoekster dat ze geen personen kende die zijn teruggekeerd naar Venezuela en dat ze haar vrees ingeval van terugkeer baseert op statistieken (*“Kent u mensen die problemen hebben gehad omdat ze zijn teruggekeerd?”*, *“Ik ken niemand die naar V is teruggekeerd.”*, *“Hoe weet u dan dat er zich problemen kunnen voordoen als u terug zou keren?”*, *“Er bestaan statistieken over die gepubliceerd zijn die ik heb gelezen. En afgaan wat er zich de laatste jaren allemaal heeft voorgedaan.”*, notities, p. 10). Gevraagd naar andere persoonlijke risico's die ze bij terugkeer zou kunnen hebben, verklaarde verzoekster dat niet te kunnen zeggen en dat het teveel van het toeval afhankelijk is (*“Nog andere persoonlijke risico's die u zou kunnen hebben?”*, *“Dat zou ik u niet zo kunnen zeggen. Dat is denk ik teveel van het toeval afhankelijk.”*, notities, p. 10). Gelet op voorgaande toont verzoekster geen persoonlijk vrees voor vervolging aan omwille van het feit dat ze naar het buitenland is gereisd. Verzoekster baseert zich louter op veronderstellingen en algemene informatie.

2.4.9. In dit verband merkt de Raad nog op dat kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Canada Immigration and Refugee Board of Canada *“Venezuela: information sur le traitement réservé par les autorités et les groupes pro-gouvernementaux aux demandeurs d'asile déboutés qui retournent au pays (2016-décembre 2017)”* van 5 januari 2018) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat hun politieke opvattingen en acties de Venezolaanse regering kan ondermijnen. Uit de beoordeling van verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel heeft, wel integendeel. Uit haar verklaringen blijkt dat zij voor haar komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekster niet zal gevisieerd worden bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

2.4.10. Bovendien blijkt uit verzoeksters paspoort dat zij Venezuela met haar eigen paspoort heeft kunnen verlaten (zie kopie paspoort in documenten verslag aanvraag internationale bescherming), wat erop wijst dat verzoekster geen problemen had met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster beweert dit ook niet.

2.4.11. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan *“tegenstander te zijn van het systeem van de vaderlandskaarten, gelet op de verregaande inbreuk van de privacy, hetgeen een vernederende behandeling inhoudt.”*. De Raad merkt op dat verzoekster, pas nadat haar advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij geen (verplichte) vaderlandskaart in Venezuela kon of wilde aanvragen, verklaarde dat het een controlemiddel van de overheid is (notities, p. 11). Gevraagd wat de overheid van haar zou kunnen zien, verwees verzoekster naar haar bankrekening en –verrichtingen (notities, p. 12). Verzoekster legde uit dat ze zo zouden kunnen zien dat verzoekster de regering niet zou steunen (notities, p. 12). Gevraagd hoe ze zouden kunnen zien dat verzoekster de regering niet steunt, verwees verzoekster vaag en hypothetisch naar *“alles wat je nog zou kunnen doen”* en de aankopen die buiten het *“getekende circuit”* verlopen (notities, p. 12). Hierop gevraagd naar een specifiek voorbeeld in verzoeksters geval, verwees verzoekster andermaal in het algemeen naar *“alle economische transacties in het dagelijkse leven”* (notities, p. 12). Verder stelde verzoekster dat de overheid een aankoop zonder het gebruik van de vaderlandskaart ziet als weigering van steun aan de regering (*“Je wordt verondersteld die kaart te gebruiken voor alle economische transacties van het dagelijkse leven. Een overschrijving, als je naar de winkel gaat, als je benzine gaat kopen.”*

Telkens als je zoiets doet zonder die kaart te gebruiken, gaan ze dat zien als weigering van de steun aan de regering.”, notities, p. 12). Verzoekster gaf echter aan niet te kunnen stellen dat ze zelf problemen zou hebben als ze de kaart zou gebruiken (*“Zijn er problemen die u kan hebben als u de kaart gebruikt?”*, *“Dat zou ik u niet kunnen zeggen.”*”, notities, p. 12). Verzoekster maakt haar voorgehouden problemen omwille van het niet hebben van een vaderlandkaart ingeval van terugkeer naar Venezuela niet concreet aannemelijk. Bovendien verklaarde verzoekster eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze de ‘carnet de la patria’ niet had omdat ze Venezuela al had verlaten toen de kaart verplicht werd (notities, p. 6) en dat iedereen – en dus ook verzoekster – zo een kaart kan verkrijgen (notities, p. 6). Voorts kan uit de voorliggende informatie niet blijken dat personen met voldoende middelen verplicht zouden zijn zich uitsluitend te beperken tot de uitgedeelde of verdeelde goederen en diensten in Venezuela. Verzoekster verklaarde eveneens nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten en niet politiek actief te zijn (notities, p. 9) waardoor het niet aannemelijk is dat verzoekster zou worden geviséerd of vervolgd omwille van het al dan niet hebben van dergelijke vaderlandkaart.

2.4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd' (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), *"M'Bodj t. Belgische Staat"*, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"* en dat *"de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: *"Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*.

Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, herneemt de commissaris-generaal in de aanvullende nota dat zij niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geen profiel van een opposante heeft.

Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU. De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij vastgesteld wordt dat verzoekster zelf bevestigt geen politiek profiel te hebben. Dit kan ook uit haar verklaringen niet blijken, laat staan een profiel dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (*"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, *"Amnesty International" Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019).

2.5.2. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, dat *"de huidige humanitaire crisis niet louter het gevolg is van de armoede, of van klimaatwijzigingen, doch dat de huidige president Maduro hier mee aan de oorzaak ligt"*, hierbij verwijzend naar het rapport van International Crisis Group *"How to Respond to Venezuela's Humanitarian Emergency"* van 25 september 2018. Teneinde de Raad bij te staan in de controle van up-to-date en relevante informatie verwijst verzoekster naar de volgende landeninformatie en nieuwsartikelen: International Crisis Group (ICG) *"Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict"* van 31 mei 2018; Office of the High Commissioner of Human Rights *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"*, juni 2018; Amnesty International *"Urgent measures : Venezuelans need international protection"* van 3 september 2018; ICG - International Crisis Group *"How to Respond to Venezuela's Humanitarian Emergency"* van 25 september 2018; United Kingdom *"Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela"* van 16 juli 2018; Konrad-Adenauer-Stiftung *"Die vergessene Krise"* van december 2018; Susan Schulman, IRINNews *"Hunger and survival in Venezuela: 'Malnutrition is the mother of the whole problem'"* van 21 november 2018. Verzoekster verwijst overigens naar de volgende nieuwsartikelen, dewelke duidelijk de problematiek weergeven: UNDispatch *"The crisis in Venezuela is in desperate need of international attention"*, 6 juni 2018; The Guardian *"Life 's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent"* van 25 juli 2018; Reuters *"Hospital scrap surgeries, Venezuelans forgo showers as tops run dry"* van 15 augustus 2018; CNBC *"Venezuela 's massive currency devaluation is a 'scam ' - and does 'nothing' to ease its economic crisis, analysts say"* van 20 augustus 2018; VRT *"Er rot iets in de staat Venezuela : 5 antwoorden over de huidige crisis"* van 22 augustus 2018; Refugees Deeply, Luisa Feline Freier *"Why Latin America should recognize Venezuelans as refugees"* van 28 september 2018; USA Today *"Fleeing Venezuela, migrants flood Colombia amid region's worst humanitarian crisis in decades"* van 20 november 2018. Verzoekster betoogt dat hieruit blijkt dat de huidige humanitaire situatie bijzonder volatiel en ernstig is en dat hieruit overigens duidelijk kan blijken dat *"de huidige humanitaire crisis in Venezuela niet te wijten is aan een algemene armoede in het land, doch dat deze crisis rechtstreeks, dan wel onrechtstreeks veroorzaakt wordt door de overheid en de president"*.

Ze voert aan dat “*verwerende partij derhalve moet nagaan of verzoekster in de mogelijkheid zou zijn in haar basisvoorzieningen te voorzien bij een terugkeer naar haar land van herkomst*” en stelt dat uit bovenstaande informatie blijkt dat dit niet het geval is: “*verzoekster heeft geen tewerkstelling te Venezuela, en zelfs als zij tewerk gesteld was, had zij niet voldoende inkomen om in haar onderhoud te voorzien, gelet op de hyperinflatie. Verzoekster heeft geen toegang tot de nodige hygiëne. Gelet op haar geslacht zal zij tevens kwetsbaar zijn voor onmenselijke en vernederende behandeling.*”.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*”

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)*”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*”). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij afhankelijk was/is van overheidssteun (notities, p. 3, p. 11), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest (notities, p. 3) en leefde niet in armoede. De familie, ouders en zussen van verzoekende partij, wonen nog in Venezuela (verklaring DVZ, punten 13a en 17). Verder studeerde verzoekster van 2012 tot 2017 aan de universiteit José Antonio Páez in Valencia en behaalde er een masterdiploma Marketing en werkte ze meer dan 10 jaar lang bij Servofarma in Venezuela (notities, p. 3). Ze gaf aan dat ze haar loon steeds regelmatig ontving (notities, p. 8) en dat ze haar moeder en zussen onderhield (notities, p. 5). Ze stelde dat ze haar werk moest verlaten, hoewel het officieel werd opgezegd met wederzijdse toestemming na onderhandelingen ("*Dus officieel wel. Ze leggen je uit datje voor een bepaalde tijd geen bevordering kan krijgen. En ook geen salarisverhoging. En dan begint er een onderhandeling. Als je er dan mee instemt om op te stappen, dan betalen ze je iets meer uit dan dat ze normaalgezien zouden geven. Wanneer je moet vertrekken.*", notities, p. 8) en dat ze als afscheidscadeau een televisie van het bedrijf kreeg (notities, p. 6). Verzoekster stelde verder dat ze Venezuela twee maanden na haar ontslag Venezuela verliet en vervolgens in de Dominicaanse Republiek ging werken (notities, p. 3-4). Verzoekster legde uit dat ze in de Dominicaanse Republiek werk vond als kaderlid in de verkoop ("*Ik had daar 2 werken. Eerste gedurende 2 maanden. Creat Design. Dat was het bedrijf dat zich bezig hield met digitale publiciteit. En daar heb ik gewerkt als kaderlid verkoop. Mijn tweede job was in een winkel waar uniformen werden verkocht. Dus de naam Goat Dominicana. Op zijn Engels. Daar behoorde ik ook tot het verkoopskader.*", notities, p. 4). Uit verzoeksters verklaringen kan slechts worden afgeleid dat verzoekster een hoogopgeleide en zelfredzame vrouw is, die in het verleden steeds in staat was om in een inkomen te voorzien, zelfs om te studeren. Voor zover nodig beschikt zij ook over een groot familiaal netwerk, zowel in Venezuela als daarbuiten, waarop zij – ook voor financiële steun – kan terugvallen (notities, p. 5, p. 7, p. 8). Over de financiering van haar reis naar Europa legde verzoekster nog tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde zij initieel dat haar familie haar reis bekostigde (notities, p. 7), om even later zelf te stellen dat zij haar reis naar de Dominicaanse Republiek zelf gefinancierd had (notities, p. 9). Hoe dan ook kan hieruit blijken dat verzoekster zelf voldoende financiële middelen had om dergelijke reis te bekostigen, dan wel dat zij hiervoor op haar familiaal netwerk kon terugvallen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezet.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.3. Waar verzoekster zich nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat verweerder zich niet op actuele landeninformatie heeft gebaseerd. Zij verwijst ter beoordeling hiervan overigens naar het recente rapport dat werd opgesteld door Amnesty International in september 2018 (Amnesty International "*This is no way to live : Public Security and Right to life in Venezuela*" van 20 september 2018) en dat verzoekster derhalve, zoals reeds eerder werd aangetoond, een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van blind geweld in Venezuela.

Verzoekster stelt dat ze zich ervan bewust is dat *“de huidige situatie in Venezuela heden geen nationaal, dan wel internationaal gewapend conflict betreft zoals voorgeschreven in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch meent dat deze situatie onderzocht dient te worden onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.”* Ze wijst erop dat ze immers *“niet in de mogelijkheid is bescherming te verkrijgen van de Venezuelaanse autoriteiten”* (Amnesty International *“This is no way to live : Public Security and Right to life in Venezuela”* van 20 september 2018).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad kan de verzoekende partij volgen waar gesteld wordt dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict. De Raad kan slechts vaststellen dat de huidige situatie veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen onderhavige beoordeling niet wijzigen. Zo legde verzoekster verschillende identiteitsdocumenten neer, samen met foto's en een kopie van een tweet, loonafschriften van haar en haar moeder, een pensioenafschrift van haar vader en vaderlandkaarten van haar familieleden. Verzoeksters identiteit wordt niet betwist, noch de andere neergelegde stukken. Uit de neergelegde documenten blijkt dat haar zus in 2016 nog een loon kreeg (zie loonfiches zus), dat haar moeder een loon kreeg tot 2014 (zie loonfiche moeder), dat haar vader een pensioen geniet (zie documenten pensioen vader; notities, p. 5) en dat haar familieleden vaderlandkaarten hebben, waarmee ze recht hebben op voedsel die de overheid bedeeft (notities, p. 5-6). Over de foto's verklaarde verzoekster dat ze wou aantonen dat er amper voedsel is in huis en met de foto's van haar familieleden wou ze hun gewichtsverlies aantonen. Met de foto's van haar voertuig wou ze aantonen dat het voertuig beschadigd was na een overstroming (notities, p. 5-6). Met de tweet wou ze aantonen dat er in het algemeen bendes diefstal plegen om aan voedsel te geraken (notities, p. 6). De gebeurtenissen en situaties vastgelegd op de foto's en de tweet kunnen, samengenomen met verzoeksters verklaringen, geen nood aan internationale bescherming funderen. Ten slotte kan de Raad begrip opbrengen voor verzoeksters wens haar voormalige economische situatie te willen aanhouden en haar ouders financieel te willen steunen. Hieruit kan echter geen nood aan internationale bescherming uit afgeleid worden.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK